

**Social- og integrationsministerens talepapir fra samrådet i Folketingets
Socialudvalg den 22. november 2012 – samrådsspørgsmål B.**

Det talte ord gælder

Det er en selvfølge, at kommunerne skal overholde lovgivningen, og det er naturligvis en selvfølge, at kommunerne skal rette sig efter de sociale nævns afgørelser, også uden at det bliver nødvendigt at inddrage kommunaltilsynet.

Efter den sociale lovgivning har borgerne adgang til at klage til det sociale nævn, hvis borgeren mener, en kommunal afgørelse er forkert. Nævnene kan tage stilling til både selve indholdet af en afgørelse og til, om kommunen har overholdt sagsbehandlingsreglerne.

Når en nævnsafgørelse er truffet, skal kommunen som udgangspunkt efterleve afgørelsen uden unødigt forsinkelse. Kun i særlige tilfælde kan klagen blive tillagt opsættende virkning.

Hvis en kommune ikke af egen drift efterlever en bindende afgørelse fra et socialt nævn, råder nævnet ikke selv over tvangsmidler til at sikre, at afgørelsen efterleveres. Men det gør kommunaltilsynet i Statsforvaltningerne.

Kommunaltilsynet er den myndighed, der fører tilsyn med, at kommunerne overholder lovgivningen.

Statsforvaltningen som tilsynsmyndighed har flere reaktionsmuligheder, hvis der konstateres en overtrædelse af lovgivningen.

Økonomi- og indenrigsministeren har i et svar på spørgsmål 8 fra Socialudvalget oplyst, at i de tilsynssager, hvor der har været rejst spørgsmål om en kommunes efterlevelse af en nævnsafgørelse, har kommunen rettet ind efter statsforvaltningens behandling af sagen, når der har været tale om en ulovlig undladelse.

På den måde tager lovgivningen højde for, at en forkert afgørelse kan ændres, og at der kan

gribes ind, hvis det forekommer, at en kommune ikke overholder lovgivningen.

Det må imidlertid være en absolut undtagelse, at kommunaltilsynet skal involveres for, at en borger kan få den hjælp, borgeren har ret til efter lovgivningen.

Målet er, at flest mulige af de kommunale afgørelser er korrekte fra starten.

Derfor er der på det seneste taget flere initiativer for at forbedre sagsbehandlingskvaliteten i kommunerne:

- Ankestyrelsen har i marts i år lanceret en ny juridisk hotline på sin hjemmeside, som et tilbud om juridisk vejledning til sagsbehandlere i kommuner og nævn.
- Ankestyrelsen er netop begyndt at sende sine principafgørelser ud i en ny form, hvor der er lagt vægt på at tydeliggøre rækkevidden og betydningen af de enkelte principafgørelser. Dermed kan kommunale sagsbehandlere i højere grad anvende

afgørelserne i deres daglige sagsbehandling.

- I finanslovsaftalen om en fremtidig struktur for statsforvaltningerne er der yderligere prioriteret midler til rådgivning af kommunerne. En øget rådgivning skal netop styrke sagsbehandlingen i kommunerne, så borgerne i højere grad får en korrekt afgørelse i første omgang.
- KL og Social- og Integrationsministeriet har sammen udviklet en voksenedretningsmetode, som understøtter sagsbehandleren i at komme igennem alle væsentlige sagsbehandlingsskridt, så der sker færre fejl i afgørelserne. Metoden understøtter også sagsoplysningen, så der kan træffes bedre og mere målrettede afgørelser, og iværksættes mere målrettede indsatser. Der er stor interesse for metoden i kommunerne, og der arbejdes pt. på at styrke metoden yderligere via IT-understøttelse.

Uanset, hvor mange initiativer, der sættes i værk, undgår vi nok aldrig helt, at der vil være behov for eller ønske om at klage over nogle afgørelser.

I et samfund som det danske skal vi imidlertid kunne stole på, at myndighederne har viljen til at overholde lovgivningen og klart påtager sig dette ansvar.

Vi kan selvfølgelig ikke acceptere, hvis kommunerne ignorerer afgørelser fra ankesystemet eller spekulerer i at forhale hjælpen.

Og det bekymrer det mig, når der er historier i pressen, hvor kommunerne beskyldes for ikke at yde den hjælp, borgerne har ret til.

Derfor er det et spørgsmål, som jeg løbende vil drøfte med KL. Jeg har også netop været på rundtur i kommunekontaktådene i regionerne, hvor jeg har taget spørgsmålet op, fordi jeg

gerne vil have borgmestrene med i dialogen.

Jeg har dog noteret mig, at det er de samme 2-3 sager, der fremhæves hver gang, og at de ikke nødvendigvis er et billede på, at kommunerne generelt tilsidesætter nævnenes afgørelser.

Det spørgsmål, jeg besvarer her, har efterhånden været stillet af spørgeren flere gange i forskellige sammenhænge. Jeg vil derfor afslutningsvis gerne slå fast:

- Vi tager initiativer for at sikre at kommunerne er bedst muligt klædt på til at træffe rigtige afgørelser i første omgang.
- Træffes der en afgørelse, som, borgeren mener, er forkert, kan sagen indbringes for det sociale klagesystem.
- Kommunerne skal uden unødigt forsinkelse efterleve de afgørelser, der træffes i klagesystemet, og give borgeren den hjælp, der er truffet afgørelse om, at borgeren har ret til.

- Hvis en kommune undlader at efterleve en bindende nævnsafgørelse, har nævnet ikke tvangsmidler til at bringe kommunen til at overholde lovgivningen. Det har kommunaltilsynet imidlertid, og kommunerne retter ind efter tilsynet.
- Men det er naturligvis ikke rimeligt at det skal være nødvendigt, at sagerne skal indbringes for kommunaltilsynet. Kommunerne må utvetydigt påtage sig deres ansvar for, at lovgivningen overholdes.

Til sidst vil jeg gerne sige, at det er mit indtryk, at vi har en lovgivning, der fungerer.

Vi har regler om rettigheder for borgerne og et klagesystem til behandling af klager over de afgørelser, borgerne ikke er enige i. Og det klagesystem fungerer. Kommunerne retter ind, hvis, deres afgørelser bliver ændret.

Det er heldigvis ikke alle sager, der har et langt og ulykkeligt forløb. Det ville være ærgerligt,

hvis vi fik tegnet det overordnede billede, at kommunerne trækker sagerne i langdrag eller undslår sig for at give borgerne den hjælp, de har ret til.

Hvis det sker, skal der gribes ind, men det er heldigvis ikke det generelle billede.